

Bài Ba

Nếp sống Thần–nhân vì một cuộc phục hưng mới

Đọc Kinh văn: Lê. 1:3, 9; 6:8-13; Gi. 21:15-17;
1 Gi. 3:14; 5:1; 2:6; 4:17; Ga. 6:2-3; La. 8:2

I. Khát vọng của lòng Đức Chúa Trời là “thực tại...trong Jesus” (Êph. 4:21), tình trạng thật sự của nếp sống Thần–nhân của Jesus như được ghi lại trong bốn sách Phúc âm, sẽ được sao chép trong nhiều chi thể của Thân thể Đấng Christ bởi Linh thực tại để trở nên thực tại của Thân thể Đấng Christ, đỉnh cao nhất trong gia tể của Đức Chúa Trời, vì một cuộc phục hưng mới (cc. 20-24):

- A. Bốn sách Phúc âm cho thấy gương mẫu của đời sống mà Đức Chúa Trời khao khát, là khuôn mẫu của đời sống có thể làm thỏa lòng Đức Chúa Trời và làm trọn mục đích của Ngài; Jesus đã sống một đời sống mà trong đó Ngài đã làm mọi điều trong Đức Chúa Trời, với Đức Chúa Trời và cho Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời đã ở trong nếp sống của Ngài, và Ngài là một với Đức Chúa Trời; đây là những gì có nghĩa là *thực tại ở trong Jesus*; học Christ là thực tại ở trong Jesus là được đúc theo gương mẫu của Christ, được đồng hóa theo hình ảnh của Christ—La. 8:28-29; Êph. 4:20-21.
- B. Chúng ta đang được Chúa hoàn hảo để trở thành các Thần–nhân, sống sự sống thần thượng bằng cách từ chối sự sống thiên nhiên của mình theo kiểu mẫu của Christ là Thần–nhân đầu tiên—Mat. 11:29a; 17:5b; 1 Phi. 2:21:
 1. Trong đời sống của Ngài trên đất, Ngài đã nêu một gương, như đã được khai thị trong bốn sách Phúc âm; sau đó, Ngài chịu đóng đinh và phục sinh để trở nên Linh ban-sự-sống hầu có thể vào trong chúng ta để làm sự sống của chúng ta; chúng ta học nơi Ngài theo gương của Ngài, không bởi sự sống thiên nhiên nhưng bởi Ngài là sự sống của chúng ta trong sự phục sinh—1 Cô. 15:45b; Còl. 3:4.
 2. Đời sống Cơ Đốc của chúng ta là đời sống trong Christ và cũng là đời sống của Christ trong chúng ta; chúng ta ở trong Christ là khuôn mẫu, và Ngài ở trong chúng ta làm sự sống của chúng ta; bằng cách này, chúng ta học Christ là thực tại ở trong Jesus; thực tại này là thực tại của Thân thể Đấng Christ—1 Cô. 1:30; 2 Cô. 5:17; 12:2a; Còl. 1:27; Ga. 2:20; La. 8:10.
- C. Khi yêu Chúa, tiếp xúc Ngài và cầu nguyện với Ngài, chúng ta tự động sống Ngài theo khuôn mẫu, hình trạng, gương mẫu được mô tả trong các sách Phúc âm; bằng cách này, chúng ta được định hình, được đồng hóa theo hình ảnh của khuôn mẫu này—đây chính là ý nghĩa của việc học Christ—Mat. 11:29; La. 8:29.
- D. Khi sống trong linh hòa quyện, chúng ta đang học Christ theo thực tại trong Jesus bởi Linh thực tại; chúng ta học nơi Ngài là kiểu mẫu của mình hầu cho tiểu sử của Ngài trở thành lịch sử của chúng ta; nếp sống của Thân thể Đấng Christ là người mới nên hoàn toàn giống nếp sống của Jesus được khai thị trong các sách Phúc âm—Ga. 6:17-18; La. 1:1, 9; Êph. 4:20-24; Phil. 2:5; Mat. 11:29; 1 Phi. 2:21.
- E. Mục đích của Đức Chúa Trời trong việc sai phái Chúa Jesus trở thành người là để Chúa Jesus sống một đời sống Thần–nhân bởi sự sống thần thượng; khi ăn Ngài, chúng ta sống bởi Ngài để trở thành một người vĩ đại hoàn vũ hoàn toàn giống như Ngài—một người sống đời sống Thần–nhân bởi sự sống thần thượng—Ca. 3:22-24, 55-56; Khải. 2:4, 7; Gi. 6:57, 63; Giê. 15:16; Êph. 6:17-18; Thi. 119:15.

II. Đời sống duy nhất làm vui lòng Đức Chúa Trời là đời sống lặp lại đời sống mà Christ đã sống trên đất; đây là đời sống kinh nghiệm Christ trong những kinh nghiệm của Ngài như là của lễ thiêu—Lê. 1:9; Gi. 8:29; 2 Cô. 5:9:

- A. Cửa lễ thiêu hình bóng cho Christ trong việc Ngài sống một đời sống tuyệt đối cho Đức Chúa Trời và cho sự thỏa mãn của Đức Chúa Trời; cửa lễ thiêu cũng hình bóng cho Christ trong việc Ngài là sự sống khiến dân Đức Chúa Trời có thể có một nếp sống như vậy—Lê. 1:3; Dân. 28:2-3; Gi. 5:30; 6:38; 8:29; Hê. 10:5-10.
- B. Từ được dịch là “cửa lễ thiêu” chỉ về điều gì đó bay lên; điều bay lên này chỉ về Christ (Lê. 1:3, 10, 14); điều duy nhất có thể từ đất bay lên đến Đức Chúa Trời là đời sống mà Christ đã sống, vì Ngài là người duy nhất sống một đời sống tuyệt đối cho Đức Chúa Trời (Gi. 6:38).
- C. Cửa lễ thiêu là “một hương thơm thỏa nguyện cho Đức Giê-hô-va” (Lê. 1:9); các từ Hê-bo-ơ-ơ được dịch là “hương thơm thỏa nguyện” nguyên văn là “mùi hương của sự nghỉ ngơi hoặc thỏa nguyện”; hương thơm thỏa nguyện là một mùi hương đem lại sự thỏa nguyện, bình an và nghỉ ngơi; một hương thơm thỏa nguyện như vậy là sự vui hưởng cho Đức Chúa Trời.
- D. Sự sống của Christ bên trong chúng ta là thực tại của cửa lễ thiêu—đây là sự sống vâng phục, sự sống thuận phục, và sự sống hoàn toàn lệ thuộc Đức Chúa Trời theo nguyên tắc cây sự sống—Phil. 2:8; Gi. 5:19, 30; Hê. 5:8; 10:7:
1. Việc con người hành động một mình, độc lập, tách rời và ở ngoài Đức Chúa Trời chính là tội; Đức Chúa Trời muốn chúng ta hành động theo chỉ dẫn của Ngài trong mọi sự—Thi. 40:7-8; 1 Gi. 3:4.
 2. “Hễ ai không nhận vương quốc Đức Chúa Trời như con trẻ thì chắc chắn sẽ không vào đó được” (Lu. 18:17); Đức Chúa Trời muốn chúng ta giống như con trẻ trong mọi lúc, vì Ngài muốn chúng ta luôn lệ thuộc Ngài; sự tự tin là kẻ thù của sự lệ thuộc Đức Chúa Trời.
- E. Bằng cách đặt tay trên Christ là cửa lễ thiêu của chúng ta qua sự cầu nguyện đúng đắn, chúng ta được kết hiệp với Ngài, và Ngài với chúng ta trở nên một; khi Christ sống trong chúng ta, Ngài lặp lại trong chúng ta đời sống mà Ngài đã sống trên đất, đời sống của lễ thiêu—Lê. 1:4; 1 Cô. 6:17; Ga. 2:20.
- F. Trong mỗi liên hiệp như vậy, sự đồng nhất hóa như vậy, thì mọi yếu đuối, khiếm khuyết và lỗi lầm của chúng ta đều được Ngài mang lấy—2 Cô. 5:21; Ga. 2:20a.
- G. Chúng ta phải để Chúa thiêu đốt mình hầu chúng ta có thể là một cửa lễ thiêu liên tục để thiêu đốt người khác và bị giảm hạ thành tro để trở nên Giê-ru-sa-lem Mới vì sự biểu lộ của Đức Chúa Trời—Thi. 20:3; Lê. 1:16; 6:8-13; 1 Cô. 3:12a; Khải. 3:12; 21:2, 10-11, 18-21:
1. Tro tượng trưng cho Christ bị giảm hạ đến chỗ không là gì; vì chúng ta là một với Christ, Đấng đã bị giảm hạ thành tro, nên chúng ta cũng bị giảm hạ thành tro, tức là bị giảm hạ đến chỗ không là gì, đến số không—Mác 9:12; Ês. 53:3; 1 Cô. 1:28; 2 Cô. 12:11.
 2. Càng được đồng nhất với Christ trong sự chết của Ngài, chúng ta càng nhận thức rằng mình đã trở thành đồng tro; khi trở thành tro, chúng ta không còn là người thiên nhiên nữa; thay vào đó, chúng ta là người đã bị đóng đinh, bị kết liễu, bị thiêu đốt—Ga. 2:20a.
- H. Việc đổ tro ở phía Đông bàn thờ, phía mặt trời mọc, ám chỉ sự phục sinh—Lê. 1:16; Gi. 11:25; Phil. 3:10-11; 2 Cô. 1:9:
1. Với Christ là cửa lễ thiêu thì tro không phải là sự kết thúc mà là khởi đầu; tro có nghĩa là Christ đã bị đặt vào sự chết, nhưng phía Đông tượng trưng cho sự phục sinh—Mác 9:31.
 2. Càng bị giảm hạ thành tro trong Christ, chúng ta càng được đặt ở phía Đông; và ở phía Đông thì chúng ta sẽ có sự tin chắc rằng mặt trời sẽ mọc và chúng ta sẽ kinh nghiệm mặt trời mọc là sự phục sinh—Phil. 3:10-11.
- I. Cuối cùng, tro sẽ trở nên Giê-ru-sa-lem Mới—Khải. 3:12; 21:2, 10-11:

1. Sự chết của Christ đem chúng ta đến chỗ kết thúc, giảm hạ chúng ta thành tro, và trong sự phục sinh, tro trở nên những vật liệu quý cho sự xây dựng của Đức Chúa Trời—1 Cô. 3:9b, 12a.
2. Khi bị giảm hạ thành tro, chúng ta được đem vào sự biến đổi của Đức Chúa Trời Tam Nhất để trở nên những vật liệu quý cho sự xây dựng Giê-ru-sa-lem Mới—La. 12:1-2; 2 Cô. 3:18; Khải. 21:18-21.

III. Khi thực hiện chức vụ Tân Ước của Đức Chúa Trời, Chúa Jesus, là thực tại của của lễ thiêu, đã không làm bất cứ điều gì ra từ chính Ngài (Gi. 5:19), không làm công việc của riêng Ngài (4:34; 17:4), không nói lời riêng của Ngài (14:10, 24), làm mọi sự không bởi ý muốn riêng của Ngài (5:30), và không tìm vinh hiển riêng của Ngài (7:18); Ngài không bao giờ thất vọng vì Ngài chỉ thỏa mãn với Đức Chúa Trời (Ês. 42:4; 50:4-5; 53:2a; đc. Gi. 4:13-14; 6:15; Mác 9:7-8):

- A. Đời sống của Chúa là công tác của Ngài, chuyển động của Ngài và chức vụ của Ngài; công tác của Ngài là nếp sống của Ngài, và chuyển động của Ngài là bản thể của Ngài; với Ngài, không có sự khác biệt giữa đời sống, công tác, chuyển động và chức vụ của Ngài; Chúa Jesus đã sống chức vụ của Ngài—đc. Lu. 22:26-27; Gi. 10:10b; 1 Cô. 15:45b; 1 Gi. 5:16a; 2 Cô. 3:6; Phil. 1:25.
- B. Chúa Jesus là một người cầu nguyện; Ngài thường lên núi hoặc lui vào nơi riêng tư để cầu nguyện—Mat. 14:23; Mác 1:35; Lu. 5:16; 6:12; 9:28.
- C. Sau phép lạ cho năm nghìn người ăn, Ngài giục các môn đồ rời khỏi Ngài để Ngài có thêm thời gian cầu nguyện riêng với Cha—Mat. 14:22-23:
 1. Đứng ở vị trí là người (4:4), Vua thuộc trời, là Con yêu dấu của Cha (3:17), cần cầu nguyện riêng với Cha Ngài là Đấng ở trên các tầng trời, để Ngài có thể làm một với Cha và có Cha ở với Ngài trong mọi điều Ngài làm trên đất hầu thiết lập vương quốc các tầng trời.
 2. Ngài làm điều này không phải ở nơi vắng vẻ nhưng ở trên núi, rời khỏi mọi người, thậm chí khỏi các môn đồ, để Ngài có thể ở một mình tiếp xúc Cha.
- D. Vì là một người cầu nguyện làm một với Đức Chúa Trời nên Ngài không bao giờ đơn độc, vì Cha ở với Ngài; từng giây phút Ngài đều thấy mặt Cha Ngài—Gi. 5:19; 16:32; Thi. 16:7-8; đc. 27:8.

IV. Khi chúng ta luôn ở trong tình yêu là chính Đức Chúa Trời thì tình yêu ấy đã được “hoàn hảo đối với chúng ta hầu cho chúng ta có sự dạn dĩ trong ngày phán xét, vì như Ngài thể nào thì chúng ta cũng thể ấy trong thế giới này” (1 Gi. 4:17); Christ là thực tại của của lễ thiêu đã sống trong thế giới này đời sống của Đức Chúa Trời là tình yêu, và hiện nay Ngài là sự sống của chúng ta để chúng ta có thể sống cùng đời sống yêu thương ấy trong thế giới này và trở nên giống như Ngài (3:14; 5:1; 2:6):

- A. Luật của Linh sự sống trong linh chúng ta là luật của Christ như là luật tình yêu (La. 8:2; Ga. 6:2); luật tình yêu phải được luật của Linh sự sống thực thể hóa để chúng ta có thể mang gánh nặng của nhau; nhưng nếu đầy kiêu ngạo, chúng ta sẽ không thể mang gánh nặng của người khác vì chúng ta tự lừa dối mình bởi nghĩ rằng mình là gì đó trong khi không là gì cả (c. 3).
- B. Khi luật tình yêu được kích hoạt bên trong chúng ta, chúng sẽ tự động và tự phát trở thành những người chăn có lòng yêu thương và tha thứ của Đức Chúa Trời Cha cùng linh chăn dắt và tìm kiếm của Christ là Đấng cứu rỗi của chúng ta—Gi. 21:15-17; Lu. 15:3-7.
- C. Khi luật tình yêu được kích hoạt bên trong chúng ta thì sự lao tác của chúng ta trong Chúa là sự lao tác của tình yêu (1 Cô. 15:58; 1 Tê. 1:3), trong sự lao tác ấy, chúng ta “trợ giúp người yếu đuối” (Công. 20:35) và “nâng đỡ kẻ yếu đuối” (1 Tê. 5:14); *kẻ yếu đuối* chỉ về những người yếu đuối trong linh, hồn hoặc thân thể, hoặc yếu đuối trong đức tin (La. 14:1; 15:1).
- D. Sau khi phục sinh, Chúa đã chăn dắt Phi-e-rơ và giao cho ông sứ mệnh nuôi chiên con của Ngài và chăn chiên của Ngài; đây là sự hợp nhất chức vụ sứ đồ với chức vụ thuộc trời của Đấng Christ

để chăm sóc bầy của Đức Chúa Trời, tức Hội thánh, là điều dẫn đến sự xây dựng Thân thể Đấng Christ để tổng kết nên Giê-ru-sa-lem Mới hầu hoàn thành gia tể đời đời của Đức Chúa Trời—
Gi. 21:15-17.